

1918

1958

СОРОК РОКІВ НА ВАРТІ МИРУ.

ПЕРЕЦЬ

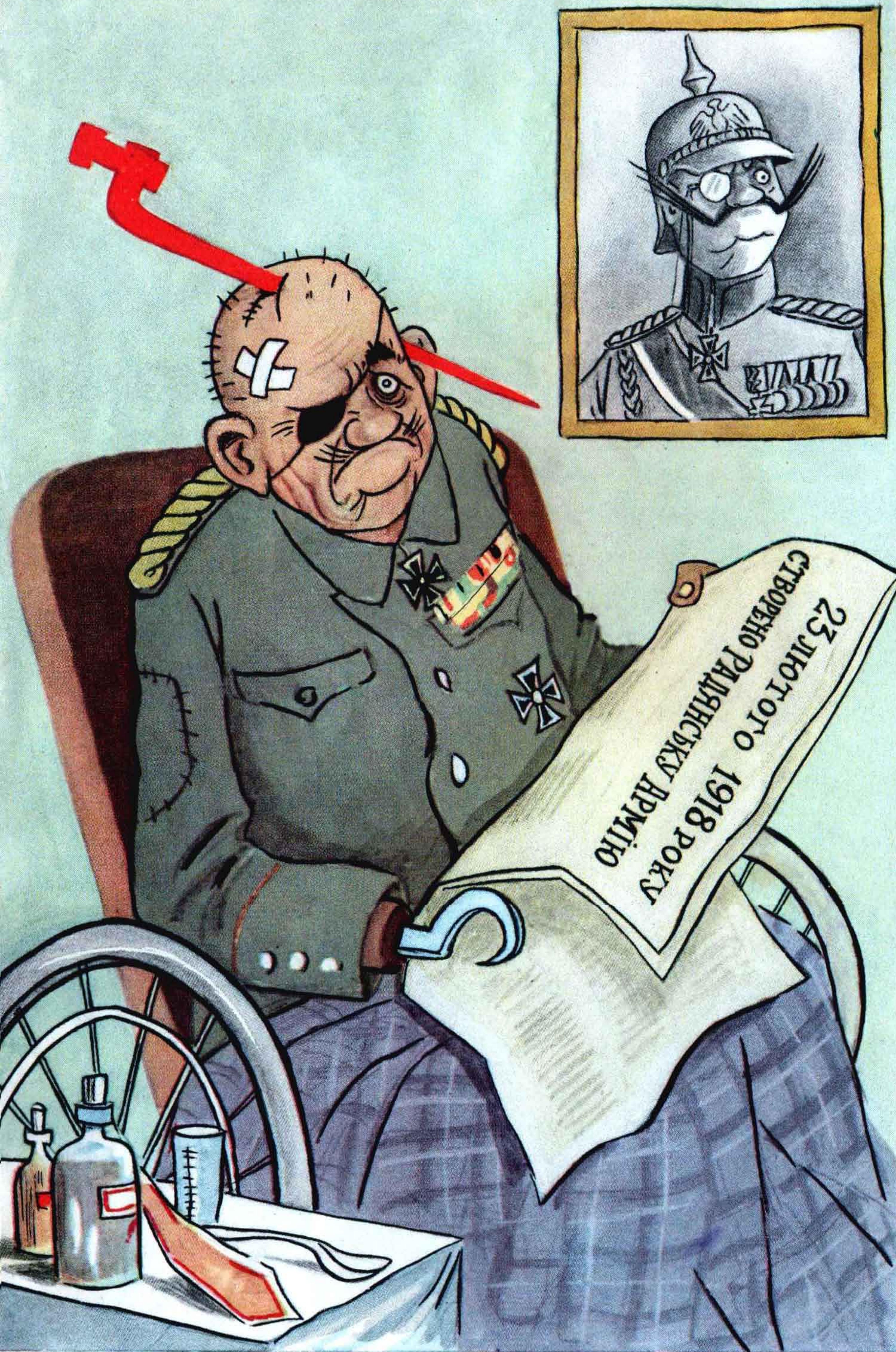
№ 3

РІК ВИДАННЯ XVIII

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. лютий

1958

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Мені той вісімнадцятий рік і досі з голови не виходить.

ОДНОБІЧНИЙ ЛІС

(БАЙКА)

— Держ!.. Лови!.. Він злодій!..
За шкірку шкідника!
Піймався Лис на шкоді —
Ніс курку з курника.
Іван гука: — Ти курку вкрав!.. —
Та Лис хвостом і вусом замотав:
— Я?.. Курку?.. А яку?..
— Та он оту, що ти в зубах тримаєш!..
Схопив у нашім курнику...
— Ну, ось тобі і маєш!..
Та я ж на сідало курчатко ніс...
— А сам прямуюеш в ліс?..
— У ліс?.. Невже?.. То, знати,
помилився.
Попутав, певно, біс —
І сам не знаю, як отут я опинився.
— Та щось ті «помилки» усі на один бік —
Усе у ліс та в нору.
І зроду не було, щоб приволік
Хоча б ти щось на гріш в комору.
— Ну, що ж — за помилку полайте,
А вилам волі не давайте.

Якщо в моралі справді сила,
То ось мораль:
Пускайте в дію вила!

В. ЛАГОЗА.

М. Харків.

Остап ВИШНЯ

Зічоба

Народного суддю ми собі оце обрали...
Чесного, прямого, освіченого, строгого і водночас людяного...
Одне слово — народного суддю.
Обрали ми суддю та й зорганізували проти нього змову.
Усі ми, нашого судді виборці, змовилися берегти нашого хорошого
суддю.

А як його берегти?
Не загружати його роботою...
Припинити на нашій дільниці всілякі вчинки, що потребують втручання народного суду...
Всі погодилися, що в комунальних квартирах, спільніх квартирах, навіть при користуванні газовою установкою, полюбовно встановити черговість, не перекидати сусідчиною каструлі і натомість становити свою і, боже борони, не бити одну одну ополоником...
Ополоник — це вже «образа дією», і тут без народного суду не перебутися.

І твердо вирішили: припинити!

Марфа Калістратівна, щоправда, тут же, на зборах, щиро-сердно заявила:

— Розумію, граждане, все розумію, всім серцем своїм розумію і суддю свого знаю й поважаю його, і добра йому бажаю, та, мабуть, не видерху! Щоб ото вона, Лідка-трясогузка, та раніш від мене обід на газу варила!! Та боже ж май! Дайте води!

І Марфа Калістратівна почала розмахувати руками, тут-таки на зборах, так, ніби в ній в руках ополоник...

Ну, ми всі підсکочили до Марфи Калістратівни, дали їй води, заспокоїли.

Лідія Іванівна (та, котра «Лідка-трясогузка») теж підійшла до Марфи Калістратівни, взяла її лагідно за руку, погладила:

— Марфо, — каже, — Калістратівно! Голубочко! Не хвялюйтесь, не нервуйтеся! Ну, варіть ви першою, я ж хіба що? Будемо в згоді та в злагоді! Усі ж граждане за те, щоб без скандалів, а ми ж хіба не такі, як вони!

— Лідочко моя, голубочко моя! — припала Марфа Калістратівна до Лідії Іванівні, — простіть мене! Все я розумію і хочу, та не можу, не видержу! Дев'ятнадцять літ, як уселилася я в нашу квартиру, дев'ятнадцять літ ополоником б'юсь! Сама іноді себе ненавиджу! Вийду в кухню, побачу чужу каструлю на газу, — самі руки перекидають... Простіть мене, люди добрі, кажу все, як на сповіді!

— Марфо Калістратівно, — звернувся до неї Олександр Петрович, всіма поважаним наш лікар-невропатолог, — ви спробуйте, перед тим, як вийти в кухню, помахати ополоником у кімнаті, десять хвилин правою рукою і десять хвилин лівкою рукою. При цьому глибоко дихайте. Як уже дуже хочеться когось ударити, кота лусніть!

— Нема в мене кота! Не живуть у мене коти!

— Та хай мух б'є! — озвався Кузьма Федорович, двірник — і лікуватиметься, і все-таки яксь користує! А то так махатиме чорті й чого!

— Не мені вона попалася! — сам уже до себе потихеньку додав Кузьма Федорович.

— Можна й мух! — погодився Олександр Петрович.

— Робитиму, граждане, все робитиму! — витираючи слізи, дала слово Марфа Калістратівна. — Лідіє Іванівно, голубочко, не візьміть собі в труд, нагадуйте мені про це! Все робитиму, щоб одвінкнути! І вас, дорогий Олександр Петровичу, прошу наглядайте за мною! Я до вас за порадою забагатиму! Може ж, воно пройде!

— Пройде, пройде, Марфо Калістратівно! — хором ми всі до неї. — Обов'язково пройде! Всі допомагатимемо!

* * *

Вася Хокейфутболенко викликав у всіх і сумніви й побоювання. Хлопчага він був непоганий, — веселий, здібний, сердечний. От тільки щодо труддисципліни йому ну ніяк не таланило. Закінчив Вася ремісничу школу і працював слюсарем на заводі. Запізнувався частенько до техгуртка, було іноді, що й з роботи «дав д'юору».

То вже як футбольний матч, — уже Вася на заняттях не побачите. Карпо Назарович, майстер, добряча була людина, він розумів Васю, і сам частенько запитував у нього:

— Васю! Сьогодні що, — матч?

— Матч, Карпе Назаровичу, — глибоко-глибоко зітхав Вася.

Карпо Назарович смікав лівим усом, лукаво посміхався й говорив:

— Ну, йди вже, йди! Тіпає вже тебе всього! Біжи! Потім наздоженеш!

Матч воно б ѹще й нічого, та потрапив Вася до якоїсь такої «пустивирвусь» компанії, що довела його до прогулів.

Карпо Назарович приходив до Василевої мамі, говорив з нею, чехвостив Васю при мамі.

Вася сидів, дивився в куточок, сопів носом. Мама кричала, намахувала на Васю руками, витирала куточком хустки слізи і благала Карпа Назаровича:

— Карпе Назаровичу! Ви його, ірода, терпугом! Мосю рукою! Я вже його, лобуряку, не подужаю!

Карпо Назарович, виходячи, натякнув на суд за порушення трудової дисципліни, як не віправиться. Була на зборах і Васина мама.

— Ну, як Вася? — запитали її.

— Та зараз нібі нічого! Весни боюсь!

— От що, ви не образтеся, коли ми доручимо Ігореві Веселому взяти над ним шефство. Ігор — комсомолець, хай він наглядає за ним. Та з заводськими комсомольцями поговорить, щоб і вони зного боку вплинули на Васю! До суду — не допустимо!

— Та я вам у ноги вклоняюся! — одповіла мама.

— А що ж тоді наш суддя робитиме? — запитав хтось із присутніх.

Людочка Пуп'янець, та, що ось уже третій рік ніяк до кіноінституту вступити іспітів не складе, аж підсکочила:

— Як що?! Хай у кіно на «Секрет антиси» ходить! Людина вільна!

Цілий день, цілих сім сеансів можна сидіти! І щодня! От щасливий!

— От придумала! Суддя наш — людина серйозна, на біса йому той «секрет» здався!

— А справді, не сидіти ж йому цілими днями та нудитися! Граждане! Про це ви не турбуйтеся! Живіть тільки так, щоб його своїми всячими отими чварами та позовами не загружати, а роботу він собі знайде! Та ще яку інтересну! Суддя наш людина освічена, розумна, він нам такі лекції про комуністичну мораль, про поведінку людини та й про все інше організує, що ми тільки ахнемо! А хіба це не краще, не присмініше, не корисніше, не благородніше, ніж йому порпатися, а нам слухати, хто кого там образив, хто нахуліганив, хто за що з ким розлучається, хто аліментів не платить, хто кого з квартири викинув. Не краще хіба замість цього послухати розумну лекцію. Ах, як це буде інтересно!

ПРО БАРАНКУ

І ДІРКУ

ВІД БУБЛИКА

БАРАНКОЮ шофири звуть рульове колесо автомашини. Бублик — це кондитерський виріб, що своїм виглядом нагадує цифру нуль. А дірка від бублика — це те, чого не йдуть, але без чого не обходиться жоден бублик. Озброївшись цими знаннями, приступимо до іншого.

АВТОЛЕДАРИ

У Києві десять тисяч вантажних автомашин. Отже — десять тисяч баранок. І крутять їх шофири. Біжать машини київськими магістралями, поспішають. І чого тільки не возять на цих машинах! Частенько перевозять навіть такий секретний вантаж, що його зовсім не видно. І зв'ється той вантаж порожняком.

На шиноремонтному заводі, де директором т. Каменір, вантажна автомашина «Пікап» за вісім місяців наїздила без вантажу 15 тисяч кілометрів, або, якщо перевести це на сухі проценти, — 80% загального пробігу. Це не машина, а справжнісінський автоледар! Вона не працює, а тільки марно асфальт тре. Недаремно шофири кажуть:

— Кручу баранку, а перевозжу тільки дірки від бубликів!

Отаке-то буває!

З ПУСТОГО В ПОРОЖНЄ

Звичайно, винні тут не машини, а люди. Заглянемо, наприклад, до Київського раднаргоспу. Він має своє автогосподарство. Воно, коли хочете, по-своєму показове. Зустрічаються в дорозі його машини, підморгують одна одній фарами і перемовляються сигналами:

— Ти звідки?
— З Куренівки на Сталінку!
— А я з Сталінки на Куренівку. Що везеш?
— Свіже повітря. А ти?
— І я теж. Багато кілометра жу, та нема тоннажу.
— Холостий, значить?
— Голій, як бубон!
— М-да... Ситуація!

А ситуація тут така. Автобаза управління легкої промисловості Київського раднаргоспу міститься на Куренівці, а обслуговує частину підприємств, що розташовані в районі Сталінки кілометрів за 15—20 від гаража. Автобаза управління харчової промисловості Київського раднаргоспу міститься на Сталінці, а обслуговує частину підприємств, що розташовані на Куренівці, під боком у першої автобази.

Отак і гасають без толку сотні вантажних автомашин. Витрачають час на зустрічні перевозки одинакових вантажів. А все через те, що обслуговують вони підприємства не за територіальною, а за виробничою ознакою. Одна автобаза — тільки підприємства харчових товарів, а друга — тільки промислових. І перш, ніж перевезти машину звичайних бубликів, доводиться тягати через всенікє місто повну машину дірок від бубликів.

ШУКАЮЧИ ЗАТИШКУ...

Мал. БЕ-ША

Ведмідь.— Еге, та тут уже хтось спить...

АВТОХУТОРЯНИ

Кожне, навіть наймікрокопічніше відомство в Києві, обов'язково хоче мати свою вантажну автомашину, так, ніби відомство без вантажної машини все одно, що весілля без музики! Давно забуто постанову, що заборонила створювати відомчі гаражі з числом автомашин менше п'ятнадцяти. І розвелося в Києві 1101 самостійне господарство.

Є, наприклад, у Києві 469 автогосподарств, що мають на озброєнні по одній вантажній автомашині! 450 господарств, у яких від двох до десяти автомашин.

— Та які ж це господарства? — скажете ви. — Це ж автохутори!

Так. І настрай у їхніх господарів типовий хуторянський: «моя хата скою — я нічого не знаю!» Їх не тривожить, що ці господарства завдають збитків, що вони самі не можуть проводити ремонту, що з них стільки користі, як з чорті смальцю. Аби своє!

В автогосподарстві заводу «Київполіграфмаш», де директором т. Орловський, — шість вантажних автомашин. Вартість перевозок тут втричі вища, ніж у великих автопарках. Та директор продовжує чіплятися за них, наче своя машина, як і своя сорочка, близче до тіла.

І дірки від бубликів перетворюються на цифру з багатьма нулями. Збитки, яких завдали автомашини по Києву з вини автоледарів, автохуторян, становлять 75 мільйонів карбованців на рік.

КОВБАСА З НАВАНТАЖЕННЯМ

Давайте сядемо і ми за баранку і спробуємо пошукати корінь

зла. Ось ми приїжджаємо на комбінат азбукометних виробів за шифером. У дворі стоять 25 автомашин. На вулиці — ще 33. Стаемо в авточергі і ми.

— Давно чекаєте? — питаемо в шоферів.

— Судячи з тутешніх порядків, не дуже! — відповідають нам.

Дізнаємось, що одна машина тут простоїла, чекаючи навантаження, 3 години, друга — 4, третя — 5, а чотири машини — по 6 годин.

Зачепились і ми за цей комбінат, як за пень, і простоїли цілий день. О шостій годині вечора видачу продукції було припинено, і 17 автомашин, простоївши по 8—9 годин, повернулися порожняком.

— Приїжджайте завтра! — люб'язно запрошуєть господарі.

Наступного дня ми обмінули клятий пень і наїхали на колоду: потрапили на Київський холодокомбінат. Отде заморожують, так заморожують! І не тільки продукцією, але заодно й автомашини, що приїжджають туди за нею. Менше як за дві години навантажити машину тут не можуть. На Дарницькій експедиції холодокомбінату, наприклад, машини стоять у черзі тому, що на рампі експедиції є тільки одні ваги! Тут видається новий вид продукції: ковбаса з пробкою. До ковбасних виробів, як примусовий асортимент, додається... пробка з автомашин.

Щодня до станції Київського залізничного вузла і до річкового порту під'їжджають більше чверті київських вантажних автомашин. Ось і ми стали в хвіст колони, поспішаємо, щоб швидше завантажити нашу машину. І що ж бачимо?

Прибувають мільйони тонн вантажів, прямо, можна сказати, гори. А вивозяться вони звідти невеличкими партіями кожним адресатом окремо. Буквально крихтками! Затримуються вагони. Простоє автотранспорт. Залежуються товари.

Через простій щороку випадають з нормального обігу до десяти тисяч вагонів! За зберігання вантажів понад строк клієнтура платить заливиці більше трьох мільйонів карбованців штрафів за рік. Київську білову фабрику, наприклад, було оштрафовано на 200 тисяч карбованців, завод «Червоний гумовик» — на 100 тисяч карбованців...

Штрафують завод, штрафують фабрику, штрафують базу, коротше кажучи, б'ють не по коневі, а по голоблях. А добре було б, якби хоч раз врізали по винуватцях всієї цієї автомобільної мороки!

Та ми не збираємося виписувати тут рецепти. Для цього є свої автофахівці і автолікарі, які зобов'язані і лікувати і лікуватися. Нас цікавить тільки, так би мовити, моральний бік справи.

Є багато всіляких марок машин: і три-, і п'ятирічні, і семирічні, і самоскиди, і бензовози, і цементовози, і молоковози. Нам тільки одне незрозуміло: чому багато київських господарників умудрюються їх перетворювати в одну, нікому непотрібну марку — в повітровози?

У свій час поет В. В. Маяковський писав про добре ставлення до коней. Дуже дивно, що зараз у Києві доводиться нагадувати господарникам про добре ставлення до автомашин!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

ПОХМІЛЛЯ ПІСЛЯ НОВОСІЛЛЯ

У Запоріжжі, на проспекті Леніна, 164, у січні 1957 року десятки сімей справляли новосілля. Звичайно, перше запрошення на новосілля одержав Іван Вікентійович Соболевський — керуючий будівельним трестом, що споруджував будинок.

Минув якийсь місяць і до Івана Вікентійовича знову посыпалися запрошення. Не було такої квартири, в якій люди не хотіли б знову бачити у себе керуючого трестом.

«Прошу, — писав керуючому мешканець квартири № 5, — зайти й подивитися, що сталося з моїми вікнами. Вони кривляться і зовсім не хочуть зачинятися».

«А в мене не тільки вікна кривляться, — повідомив господар шостої квартири, — а й двері. Користуватися ними зовсім неможливо».

З інших квартир надходили інші повідомлення:

«У нас розсохлася підлога, — сповіщали мешканці квартири № 13, — і поміж дошками з'явилися такі широкі щілини, що туди провалюються ножі, виделки, ложки...»

А іх сусід з чотирнадцятої квартири писав:

«Прошу відремонтувати підлогу і двері, які, підохши, скособочились».

Про вікна цей сусід не писав, бо завчасно сам їх, очевидно, відремонтував, зате про них у своїх письмових запрошеннях згадують мешканці трьох десятків квартир.

Словом, куди оком не кинь — всюди клин! Там заклинило двері, тут — вікна, а он там підлога вишкірилася на стелю, яка, до речі, у багатьох квартирах почала людям на голову падати.

Нарешті, цим будинком зацікавився головний архітектор м. Запоріжжя т. Василевський.

— Ну от, — подумали мешканці, — дістанеться тепер тим, що спорудили такий будинок!

А трохи згодом мешканці дізналися, що архітектор, ознайомившись з цим будинком, включив його в... конкурс на краще житло.

Чого доброго, халтурникам і справді дістанеться... премія!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

У деяких районах до школі не вчасно завозиться паливо.

— Товаришу голово, час уже дрова завезти.
— Ви краще дітей учіть, а не мене!..

Пером по перах

НАПУСТИЛИ НАМАНУ

«— А що сі стало, кумко? — питала Іваніха зацікавлено. — Може хтось вам гроші вкрав або, може, загубили гроші, може заславнули?

— Та ні, ні. Гроші намана, гріхи».

«— Певно удар сонця поцілив на мозок».

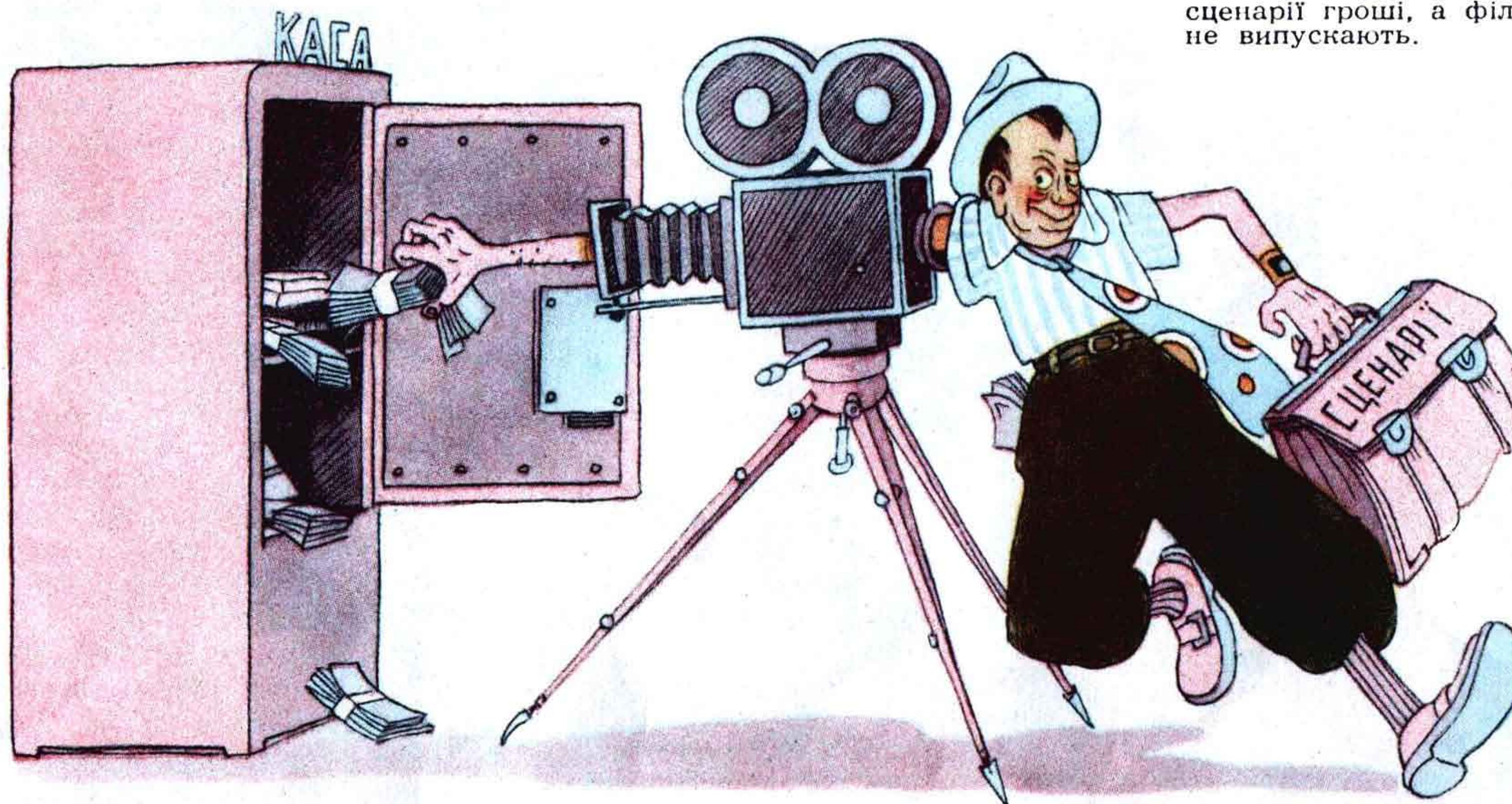
«— А тепер ходить так, льонтом».

«— Як вчулям, то так у той раз голова заболіла...»

Ці фрази та багато інших можна прочитати в гуморесці «Грішники», яку надрукувала станіславська обласна газета «Прикарпатська правда».

Від такої мови дійсно може голова заболіти. Справжня тобі «намана»!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

КРУПНИМ ПЛАНОМ

Є ще чимало випадків, коли кіностудії платять за сценарії гроші, а фільмів не випускають.

— Не по книги я прийшла, Перестаньте, досить! Але ж вавий продавець Ще книжки підносить.

І пояснює це так (Що то молодчина!):
— Книжка — теж для голови, Так, як і хустина!

Поясніть нам, мудреці, Що ввели порядки ці: Скільки випити за раз Треба без закуски, Щоб робити із книжок Для людей «нагрузки»?

П. ГАЙ.

ЗАТИСКУВАЧЕВІ ПРИСНИЛОСЯ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Торік, на початку червня, задвигтили від сміху стіни кабінету головного інженера Первомайського шахтобудівного управління (тресту «Кадівшахтобуд») т. Мікаутадзе.

— Ой, матінко моя, ой, ненечко, — хапався за живіт головний інженер, — та ви тільки гляньте, ви тільки прочитайте...

І головний інженер примушував кожного, хто заходив до нього, перевчитувати свіжий номер багатотиражної газети.

Там було надруковано сатиричну кореспонденцію про головного механіка т. Підшивайла.

— Оце пробрали. І по заслугах! Якщо ти механік, та ще головний, — то думай про механізацію, а не покладайся на тачку.

Десь через півмісяця газета знову розсмішила головного інженера.

— І молодці! — реготав він, читаючи сатиричну замітку ковалів. — Оце дали — так дали! Тепер Підшивайло три дні буде чухатися та згадувати, як його відшмагали. І за діло! Скільки ж ще, справді, можна зволікати устаткування вентилятора в кузні?..

— А це що? — раптом скочився т. Мікаутадзе. — Знову щось про Підшивайла?.. Це вже теслярі показують, якими він черепашачими темпами монтує баштовий кран. Ідко написано, смішно! Люблю здоровий сміх!

— Читали, що про Підшивайла пишуть? — спитали якось у головного інженера. — Як ви реагували на критичні виступи газет?

— Як реагував? — знизав плечима головінж. — Сміявся. Од душі сміявся.

Минуло півтора місяця, і знову кабінет Мікаутадзе здригнувся від нестримного реготу. Цього разу в руках у головного інженера була вирізка з газети. Редакція багатотиражки просила ознайомитись з сатиричною заміткою і повідомити про вжиті заходи.

У замітці йшлося про того ж головного механіка і про машини, які систематично простоюють з його вини. Побоюючись, що механіка і тепер словом не проймеш, редакція проілюструвала замітку дошкульною карикатурою.

Як глянув на неї т. Мікаутадзе, так від сміху мало з стільця не впав.

Однак, згадавши, що від нього вимагають вживати якихось заходів, сміяться перестав.

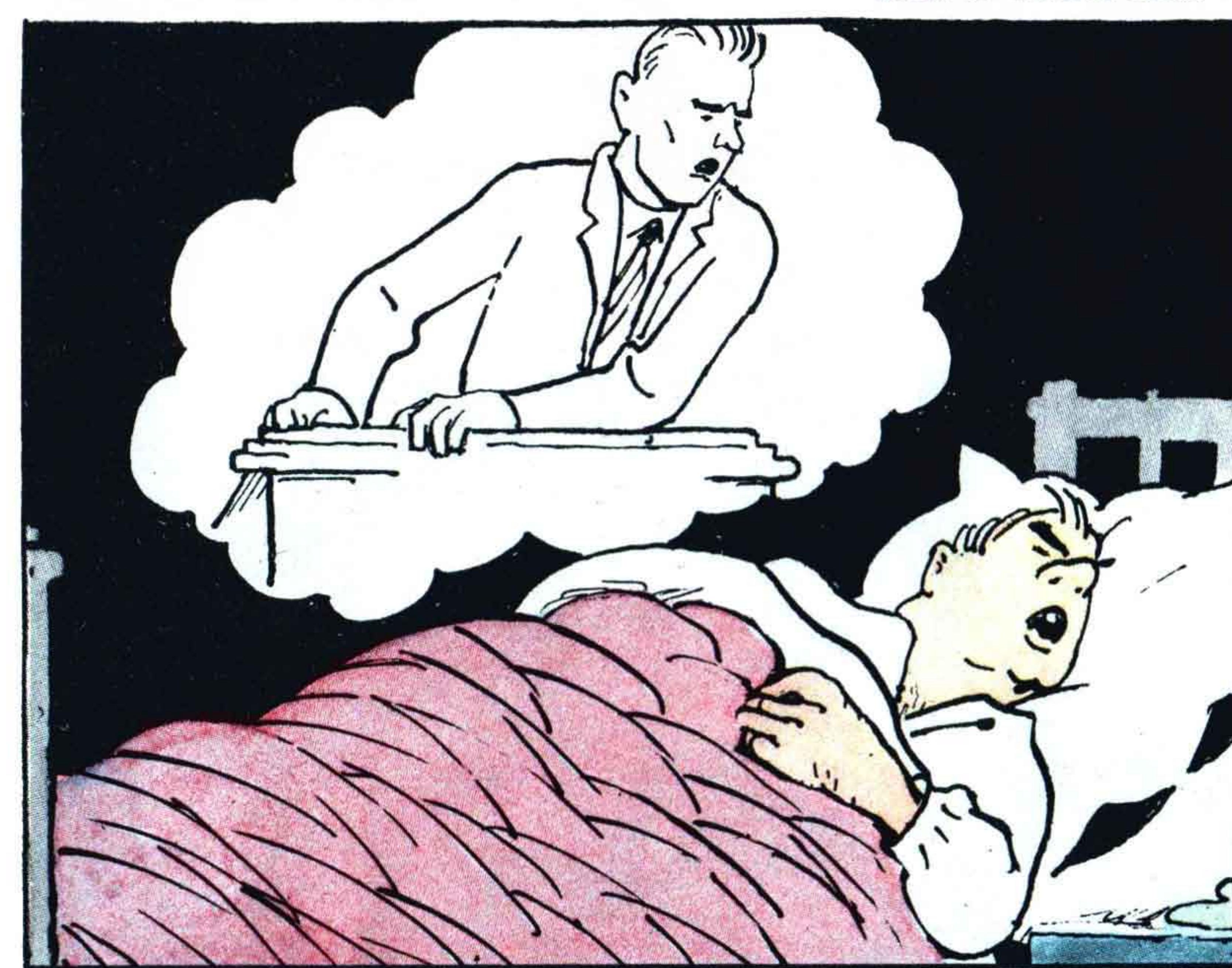
Але ненадовго.

За хвилину весела посмішка знову роззвіла на його обличчі. Це була посмішка людини, задоволеної близкую ідеєю, що народилася у неї в голові. Посміхаючись, Мікаутадзе узяв замітку про Підшивайла і переслав її разом з листом від редакції на вжиття заходів... тому ж Підшивайлові.

— Оце встругнув! — сміється тепер Мікаутадзе.

Сміється ранком і ввечері.

Вночі згадає про свою витівку, теж регоче. Регоче — аж за боки хапається.

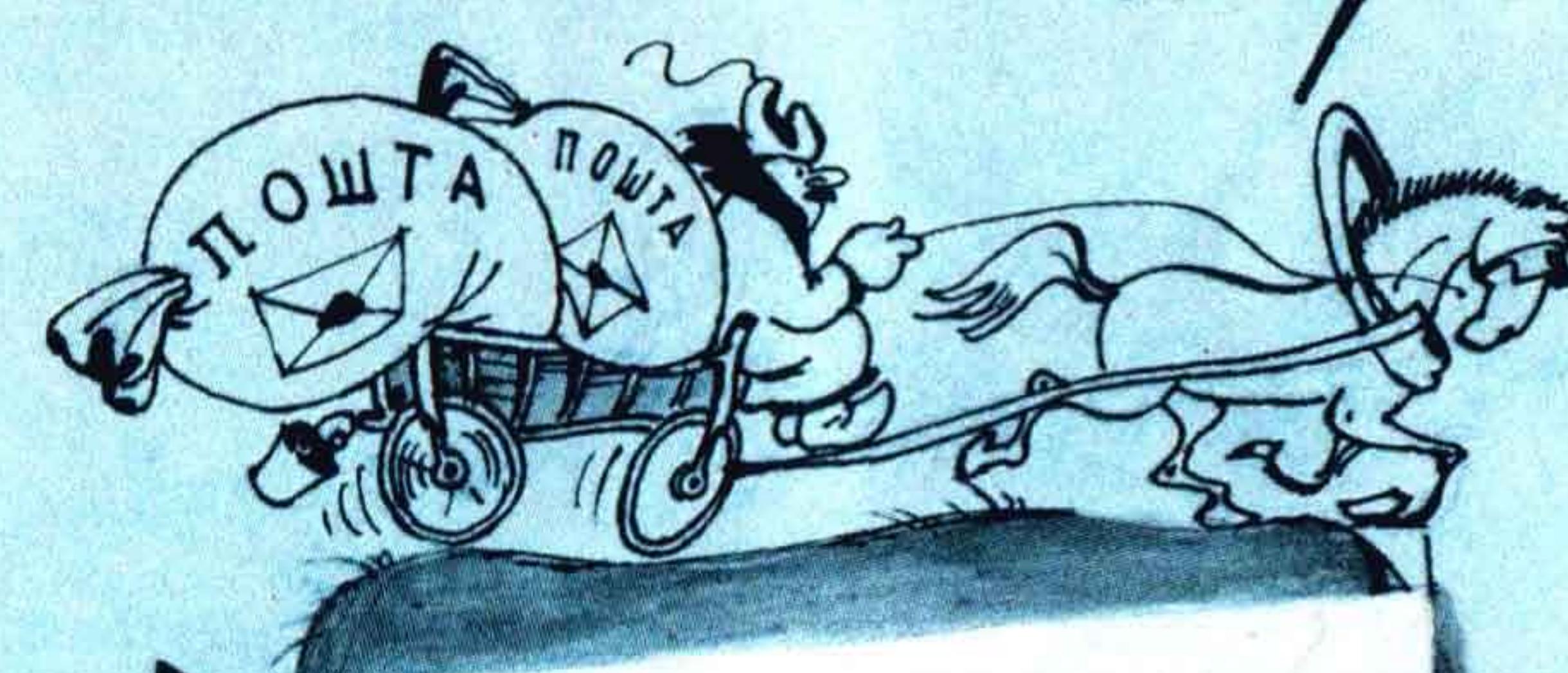

К. ПЕТРЕНКО.

— Тепер я покажу йому, як мене критикувати!..

Шановний Перче!

Нарешті, ми точно встановили, чому дорівнює так званий «гак». Допоміг нам зробити це відкриття начальник Хмельницького обласного управління зв'язку т. Дворецький.

Раніше республіканські газети приходили до нас із Києва на другий день. Пошта для Старосинявського району доставлялась на станцію Адампіль. А від цієї станції до Старої Синяві на 12 кілометрів. Тепер маршрут змінено. Пошта з Києва іде в Хмельницький (додається невеличкий «гак» — сто кілометрів), далі, вже в зворотному напрямі, — на Меджибіж, потім у Стару Синяву.

Отже, пошта робить «гак» майже в 200 кілометрів.

Київські газети старосинявці одержують лише на третій-четвертий день. Чи не занадто дорога це, Перче, плата за відкриття т. Дворецького?

М. КУПЧИШИН,
головний бухгалтер Старосинявської філії Держбанку.

Тобі там більше до столичних світил медицини, — порадься з ними, як оживити наш медпункт.

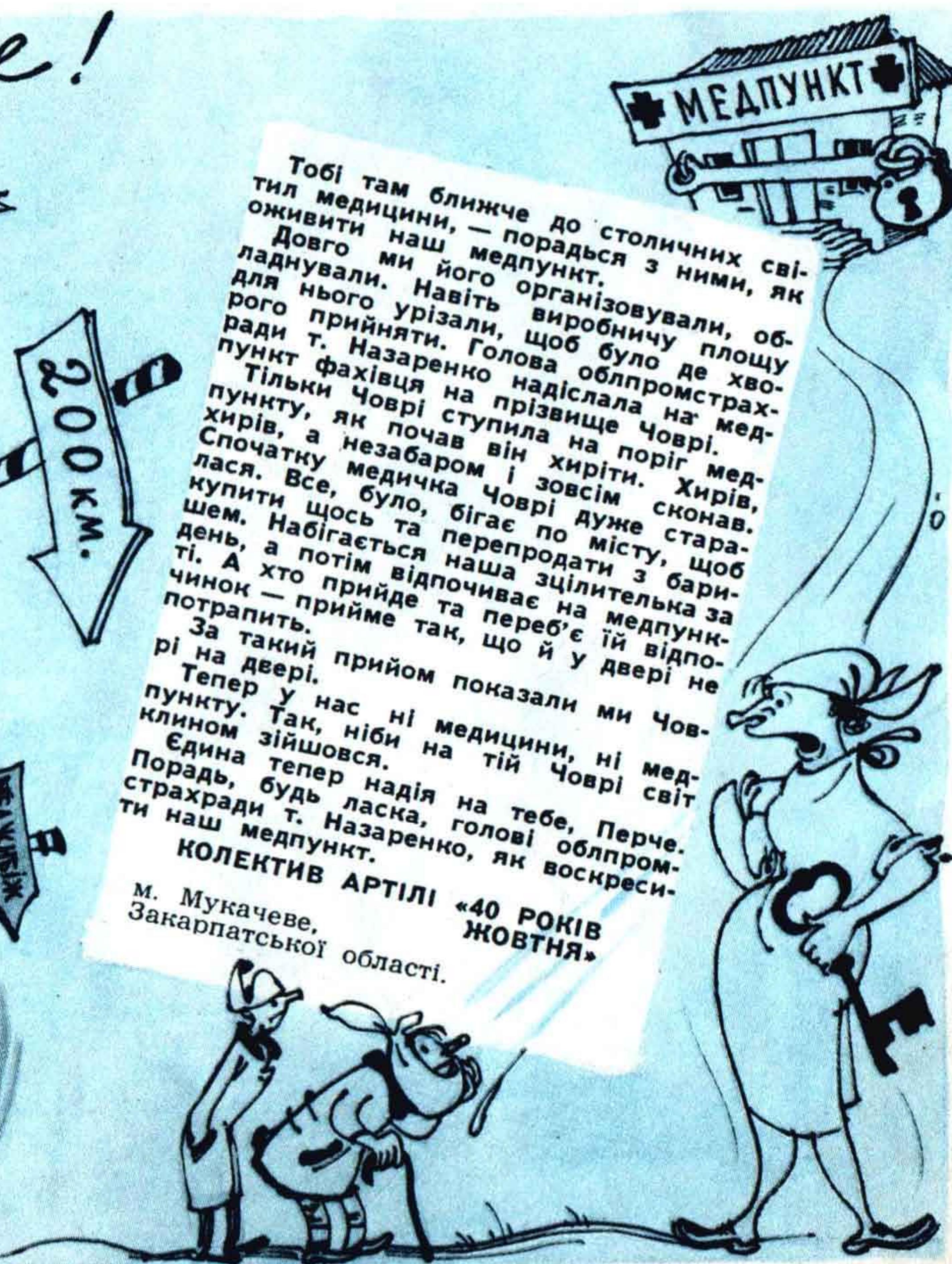
Довго ми його організовували, обладнували. Навіть виробничу площу для нього урізали, щоб було де хво-ради т. Назаренко надіслала на медпункт фахівця на прізвище Човрі.

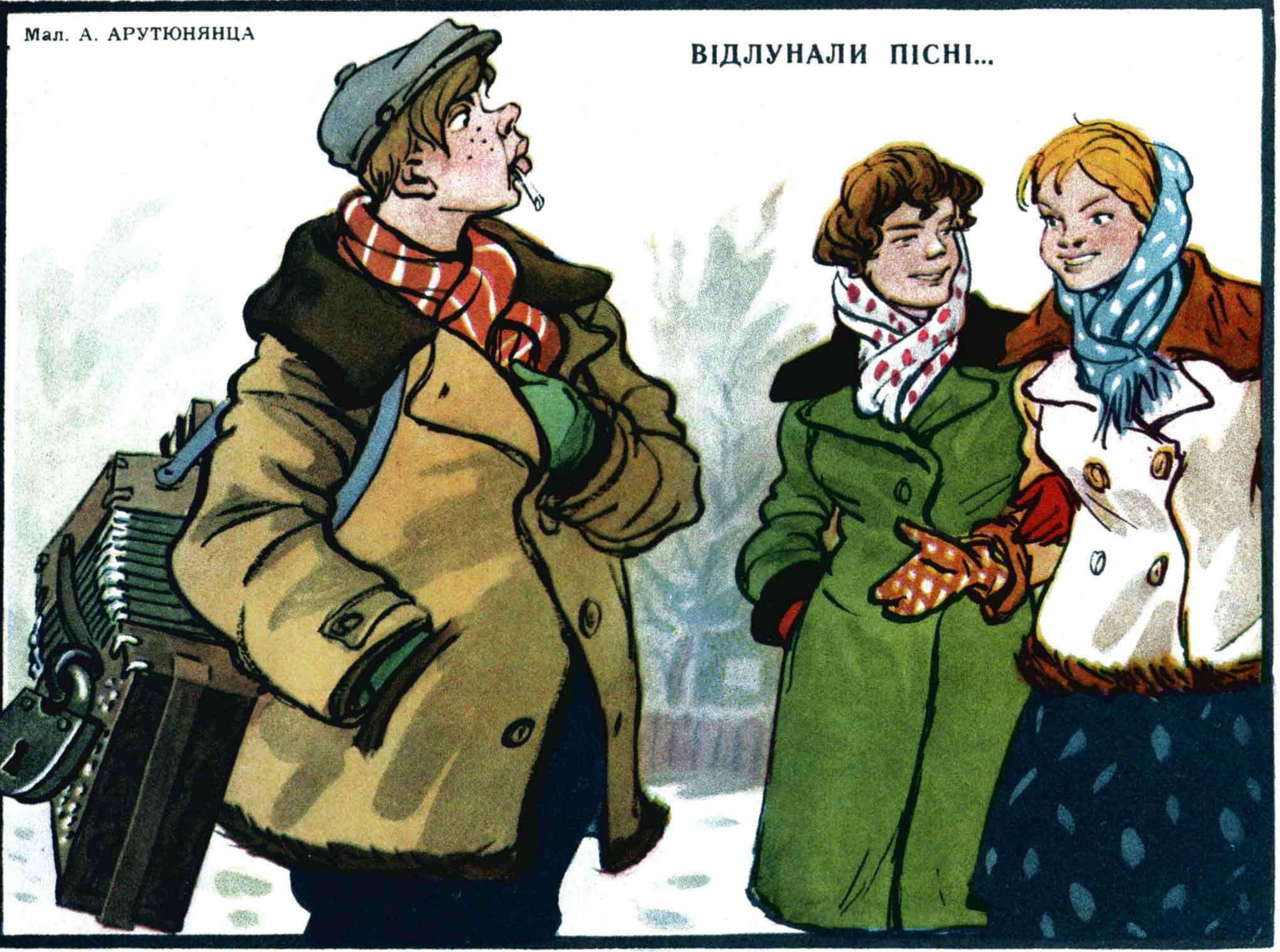
Тільки Човрі ступила на поріг медпункту, як почав він хиріти. Хирів, сконав. Спочатку медичка Човрі дуже стара-лася. Все, було, бігає по місту, щоб купити щось та перепродати з барі-шем. Набігається наша злітілька за-день, а потім відпочиває на медпунк-чинок — прийме так, що й у двері не потрапить.

За такий прийом показали ми Чов-рі на двері. Тепер у нас ні медицини, ні медпункту. Так, ніби на тій Човрі світ клином зійшовся.

Єдина тепер надія на тебе, Перче. Порадь, будь ласка, голові облпромстрахради т. Назаренко, як відродити наш медпункт.

КОЛЕКТИВ АРТІЛІ «40 РОКІВ ЖОВТНЯ»
м. Мукачеве, Закарпатської області.

— Грицю, заграй що-небудь веселеньке!
— А ви хіба не знаєте, що мене обрано секретарем комсомольського комітету?..

Євген КРАВЧЕНКО

— І соромно говорити про це, і терпіти далі неможливо. Бо вони загризуть нас. Єй-богу, за-гризут!

Питаете, хто загризе?.. Думаете, сусіди? Е, ні... Я хочу і стара, а сама на двадцять сусідів піду. А це таргани!.. Ану така нечисть завелася, хоч хату покидай! І чорні, мов наваксонані. І руді, мов накремовані. А минулуночі... мій старий забожився, що й рябого бачив!

Уже півроку — що не робимо, а вони плодяться, більшоють та школу роблять. То лін хліб і цукор, а це вже погризли мені шовкову хустку і взялися до квітанцій...

І свяченого водою кропила іх. І гасом, і окропом поливала... Як до стінки!

Хтось із сусідів порадив піти до аптеки. Погнала я свого Якима. Прині він «средство»... Порошки — на вівсяну муку скожі. І ще щось таке біленяче, кругленяче, що горить.

— Слава Богу, — каже старий. — Таке средство принес, що на ранок і очі ім повилазята!

На ніч позачиняли ми вікна й двері. Пона-

сиали того порошку всюди. Потім запалили огір біленякі кружальця — і полягали спати.

Господи, я зашипіло воно, як задиміло, як завоняло!.. Ану — кінець світу!.. Я — в крик.

А старий відкашлявся й каже:

— Оце вже візьме... Коли мене бере, такого здорового...

Я галасую: «Відчиняй двері!» А він: «Потерпі...»

А воно димить. А воно бере... Чую — давить мене, мов руками. Кинулася до дверей — не знайду поночі.

— Якиме! — гукаю, — відчиняй, бо я не відержу!

А він мовчить і не кашляє.

Ледве намагала двері. Відчинила навстіж. Увімкнула світло. Дивлюся — господи!.. Лежить мій старий на підлозі й не дихе. Тільки вусами ворушить, як старий тарган.

Я злякалась. Ухопила його за ноги. Витягла в коридор, потім надвір. Линула йому на голову глечик холодної води.

Він — чхунув, позіхнув, закліпав очима. Сів. Відкашлявся й питає:

— Де це я?

— На подвір'ї, — кажу.

— А таргани?

— А таргани — в хаті, — відповідаю.

Він подумав і каже:

— А ж тепер ім кришка... Коли мене взяло...

От средство, спасні, дали.

Переночували ми надвір. А вранці заходимо до кімнати. Дивимось: ходного таргана нема на підлозі. І зраділа, до мисника... Матінко моя!.. Так і пурхнули з хліба. Цілій рій...

Почухав мій старий потилицю й каже:

— Мабуть, вони, стерви, мають противаги...

Минув тиждень — таргани іще побільшали. Хліб і цукор хоч не приносю. Квітанції — давно поїли і перейшли до скоромини. Якось було задощило. Старий мій знайшов шкіряного кашкета. Натяг на голову — тільки лисиною блінну. Геть увесь верх, ідоли, погризли!

Зажурилася ми остаточно. Я й кажу Якимові:

— Ти б запитав на роботу у своїх друзів — сторожеві. Може, нарають що-небудь?

Вранці приходить мій старий зі зміни.

— Напитав, — каже. — А ми, старі дурні, досі не знали...

Згадали про вола

Байка

Рябий статечний Віл
був дуже працьовитий.
Трудився день у день, ніколи не гуляв.
І навіть Лев — особа знаменита —
Його між інших видляв.
Чи треба притягти повалені дерева,
Чи щось допомогти Коневі одному:
— Кому доручимо? — питав Лиска Лева.
Лев гривою трясне: — Рябому... А кому?
І так щодня. У праці дні минали.
Рябого бачили. Рябого поважали...
А як діброму снігом замело
І вже роботи не було,
Рябого довгий час не турбували.
Та ось весна турботи принесла —
І знов розмову повели знайому:
— Кому доручимо?
— Рябому!
Агов, Рябий! А де ти є?..
— Рябий нездужає. Всю зиму не встає,—
Озвався збоку Зеаса полохливо.
Лев кашлянув, почухав гриву...
А ззаду шепті — хтось доказує своє:
— Чи бач, коли згадав Рябого
І турбуватися почав про ньюго...
Коли робота є.
Не до душі такі розмови Леву.
Але на цей раз обійшлося без реву.

Яка мораль, цікаво знати вам?
Хай Лев над цим задуматься сам.
Хай думає... А я скажу, однаке:
В однім селі такого Лева бачив.

Павло КЛЮЧИНА

Мал. С. САМУМА

У Лозовоїському колгоспі, Яготинського району на Київщині (голова Стародубець І. О.) дуже занедбані тваринницькі приміщення, зокрема приміщення для молодняка.

— Всюди: і в кімнатах, і на кухні, і в комоді.
— Кубатура яка?
— Що кажете?
— Ну, площа, площа яка?
— Дві кімнати й кухня. Правда, ще коридорчик є.

— Ни, так не піде... Мені треба точно знати. Довідка від кербуда є?

— Не взяли, — кажу. — Не знали, що треба.

— А інструктор:

— Інструкція вимагає. — І знову почав запитувати: — Тарганів багато?

— Бачу, старий мій починає нервувати і каже:

— Іх перерахувати — все одно, що кожного по прізвищу й імені записати...

Інструктор засміяється. Записав прізвище старого, рік народження і каже:

— А тепер ідти в бухгалтері і внесіть гроші за вісім сеансів.

— Які сеансів? — питаемо. — Ми ж не віно прийшли.

— Там знають, яких сеансів, — перебив нас. — Підпишете умову. А через тиждень-два я сам наїдаюсь. Обстежу об'єкт, складемо акт і почнемо давати. За вісім місяців — не тільки таргани, а як їхніх не залишиться!

— А щвидше не можна? — питав. — Но за вісім місяців, — кажу, — вони й вуха нам пообгрзають.

— Не можна, — каже. — Так інструкція гласить: До речі, де ви живете?

— Біля деревообробного заводу, — кажемо.

— А район, район який?

— Заводський, — каже старий.

Ех, інструктор як визвіртиться до нас:

— Шо ж в мені голову морочите?! Шукайте свого інструктора. — Згорнув свою засмальцювану палітурку.

...Пізно ввечері доставилися ми додому. Годині, стомлені, сердіті. Зайшли до кімнати, ввімкнули світло. А таргани ану таке виробляють, поки циркулі!

— А ви не зарятуєте нас? — уже я питаю.

— Я завідуєчком відділу чорних тарганів. А він мій інструктор. Ясно! До ньюго й звертатиметься. Мені ніколи такими дрібницями займатися!

— Загризають, — каже старий.

— Відповідайте на запитання, — перебив інструктор.

— Перше — масти якої?

— Чорні.

— Де водяться?

— Я. На що скажитесь?
— Таргани загризають, — кажемо.
— Масть яка?
— Чорні, як цвіркуні, — каже старий.
— А що таке цвіркуні? — запитав нас інструктор.
— Це такі, — кажу, — що цвірчати.
Інструктор подумав і каже:
— Це не по мой ліній. У начальника мого були, що за дев'ятнадцятим столом?
— Були, — кажемо. — Це він і направив до вас.
А старий мій:

— Рятуйте нас, Валер'яне Попиковичу...

— Геннадій Валер'янович, — поправив його інструктор.

— Гарразд. Ось прийде Геннадій Валер'янович Попик... Він зараз на об'єкті. Зверніться до нього.

— Так оце ж мій прийшли до вашої милості, — чимо повів старий.

— Чоловік трохи пом'якшав і каже:

— Гарразд. Ось прийде Геннадій Валер'янович Попик... Він зараз на об'єкті. Зверніться до нього.

— Відповідайте на запитання, — перебив інструктор.

— Перше — масти якої?

— Чорні.

— Де водяться?

Наші читачі не знайомі з творчістю художника А. Шершня. Він живе у США і друкує свої малюнки в українській прогресивній пресі Америки. Нижче друкуємо чотири карикатури А. Шершня, намальовані ним спеціально для «Перця».

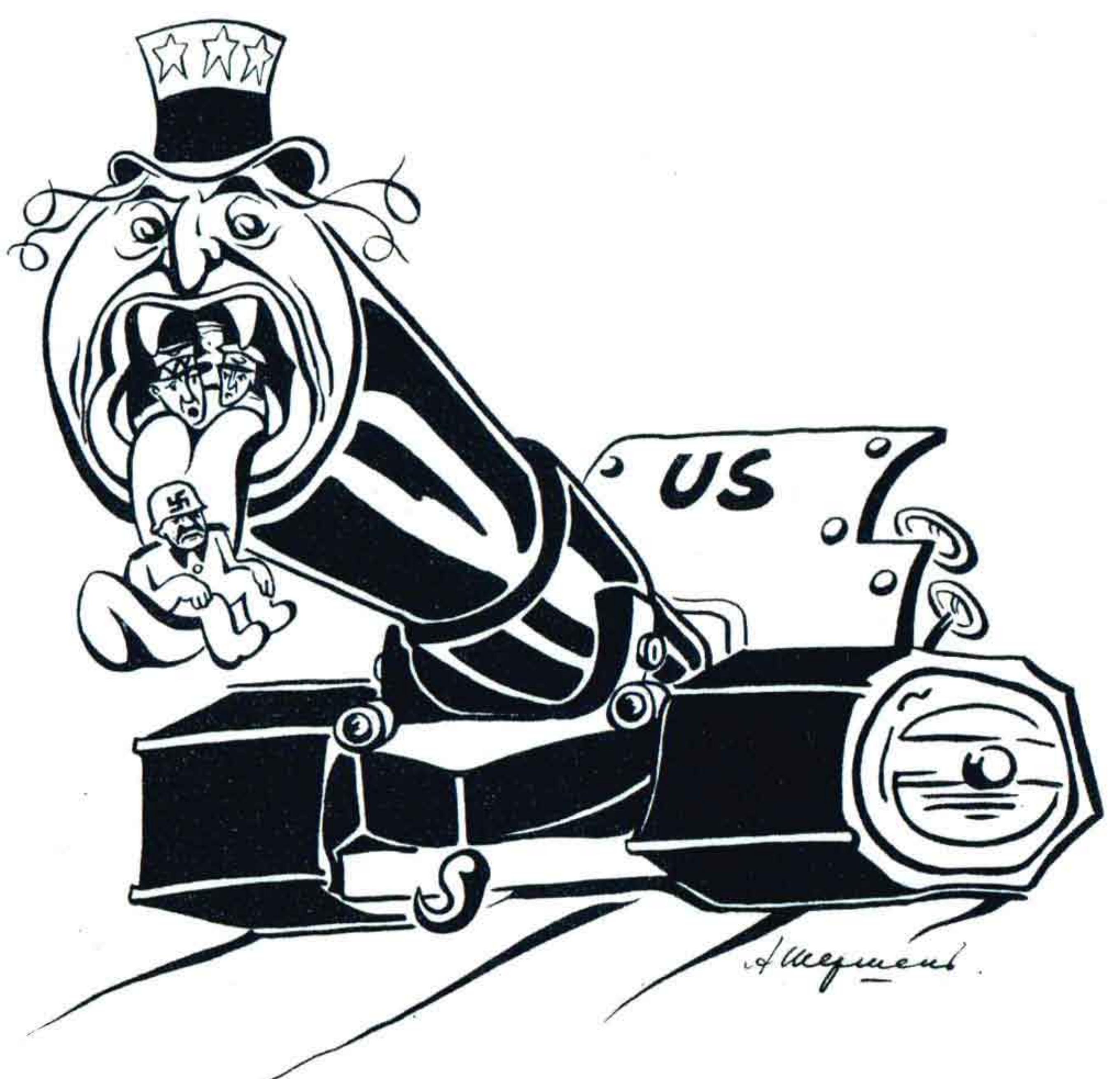
Хитка рівновага на грани війни.

Спосіб життя у «вільному світі».

У скрутному становищі.

СУТЬ НАТО

Нові переклади віршів РОБЕРТА БЕРНСА

НА МЕТАЛУРГІЙНОМУ ЗАВОДІ В КЕРРОНІ

Сказати по правді, ми прийшли
Сюди не для науки,
А щоб узнати заздалегідь,
Які є в пеклі муки.

Дзвонили ми, та воротар
Почути не схотів нас.
Якби ваш родич сатана
І в пеклі так зустрів нас!

ХУДОЖНИКОВІ, що саме малювали картину „Сон Іакова“

Пораду друга не за гріх,
Мій голубе, прийми:
Покинь ти ангелів своїх,
Змалюй владику тьми!

Сувора ї грізна божа рать;
У дідька нижчий лет.
Та ї легше буде малювати
Знайомого портрет.

ЕПІТАФІЯ ВІДОМОМУ ФРАНТОВІ

На груди менш юому кладім,
Бо серцем він слабіш курчати;
А щодо черепа — на нім
І замок можна збудувати!

ЕПІТАФІЯ ВИДАВЦЕВІ ДЖОНУ ВІЛСОНУ

Читачу! Є тут тіло Джо,
І більш нема нічого.
Щождо душі — її ніхто
Не помічав у нього.

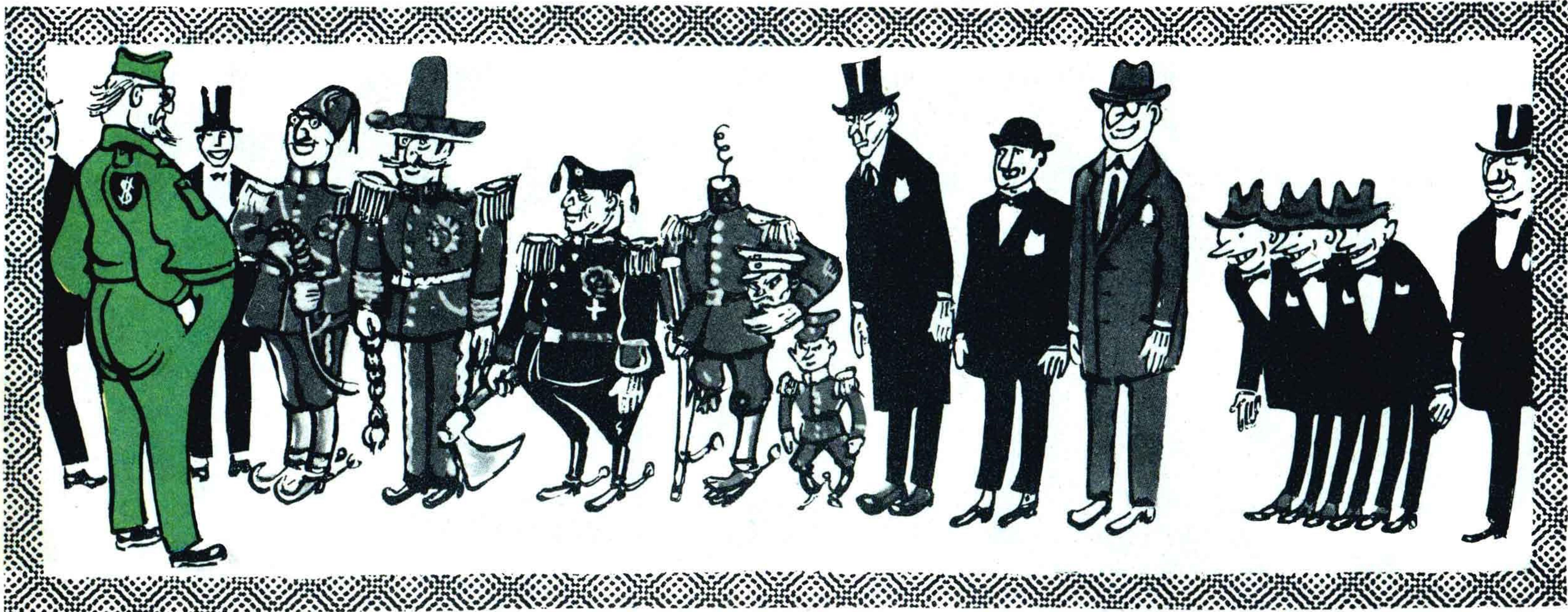
ПІДЛАБУЗНИК

Королева прихильна до нього,
Він з маркізом під руку гуля...

Та чи краща комаха від того,
Що на тім'ї вона в короля?

З англійської переклав
В. МИСИК.

— От халепа! Стільки сателітів і жодного тобі супутника!

Король Журналістів

В Америці є не тільки неповнолітні феномени. Є й повнолітні, є й перестарки.

Недавно один досить-таки підтоптаний американський журналіст одержав грошову премію і жетон переможця від нью-йоркського журналістського клубу «Сторі клаб».

Він вийшов переможцем у оголошеному клубом конкурсі на кращий заголовок. За умовами конкурсу, цей заголовок повинен був ударити з такою силою по всій клавіатурі людських почуттів, по всіх нервах, так закрутити в носі, так скопити за печінки, щоб аж очі рогом полізли.

Премію було присуджено журналістові Уолтеру Уінчелту, який подав на конкурс такий заголовок:

«Негр-морфініст задушив пасторову коханку».

Жюрі одноголосно визнало цей заголовок шедевром журналістської винахідливості, бо він б'є по всіх найчутливіших струнах американської душі.

У цьому шедеврі йдеться про наркотики (морфініст), про расизм (негр), про вбивство (задушив), про сексуальну проблему (коханка) і, нарешті, про святу релігію (пастор).

Який концентрат! П'ять проблем в одному заголовку!

Уолтера Уінчелта оголошено королем журналістів.

Б. КАМІНСЬКИЙ.

КАРТИНКА НЕДАЛЕКОГО МАЙБУТНЬОГО

Мал. К. АГНІТА

Не до АлЖІРУ, бути б живу...

Дрібнички

ПОРОЗУМІЛИСЬ

Дрібний італійський купець показав американському генералові коштовну вазу.

— Купіть, містер, це ваза часів Помпеї.

— Але ж вона зовсім нова, — відповів генерал.

— Мабуть, вона з останніх днів Помпеї.

— Гаразд, тоді я куплю її.

ДРУЖНЯ ПОРАДА

До Браніслава Нушича зайшов бездарний письменник.

— Я написав класичну трагедію, — сказав він. — Порадьте, яку смерть вибрати для головного героя.

— Хай він буде у вас мертвонародженим, — ввічливо відповів Нушич.

ЦІЛКОМ ЯСНО

Якось Олександр Дюма-батько повернувся додому з офіціального обіду.

— Весело було? — запитав його син.

— Дуже! Але без мене я вмер би там з нудьги.

КОРОТКО І ЯСНО

Дружина офіцера поскаржилася Суворову на свого чоловіка.

— Ваша світлість, мій чоловік погано поводиться зі мною.

— Це мене не обходить, — відповів Суворов.

— Але ж він і з вас кепкує.

— А це вже вас не обходить.

НЕБЕЗПЕЧНЕ МІСЦЕ

Якось Марк Твен сказав приятелям, що найнебезпечнішим місцем для людини він вважає ліжко. Здивовані приятелі спітали, що він хоче цим сказати.

— Як? Невже ви не знаєте, що більшість людей умирає в ліжку? — відповів письменник.

ТЕРПІТИ МОЖНА...

Господина почала грati гостям на піаніно. Звернувшись до одного з гостей, вона спітала:

— Ви любите хорошу музику?

— Люблю! Але нехай це вас не бентежить, — відповів гість, — грайте далі.

(«Стършел», Софія).

С. А. САМУМ

(До 70-річчя з дня народження)

Дружкій шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Малює він талановито,
Майстерно, гостро і сердито —
За це палкий йому привіт!

Ну хто б подумав,
що Самуму
Ще тільки сім десятків літ!

Фотографії лівівської офорграфії

РЕМОНТ.
РЕСТОРАЦІЯ.
НАСТРОЮВАННЯ.
РОЯЛІВ
ТА ПІОНІНО

ЛАРЬОК ПРИЙМАЄ
ЧОРНИЙ ТА
КОЛЬОВОВИЙ
БРУХТ
МУКУЛАТУРУ
КІСТКИ
ГАНЧІРЯ
ТА ІНШУ
СИРОВИНУ

Уявіть собі таке: заходите ви до майстерні і питаете:

— Де тут провадиться реставрація піоніно?

Реставратори спочатку думають, що ви жартуете, і щиро сміються. Але з'ясовується, що ви запитуєте цілком серйозно, і тоді починають жаліти вас, як малописьменну людину.

А як же бути з тими, що не тільки говорять так, а й пишуть? І пишуть не пером на папері, а тривкими фарбами на склі, та ще й у рамки вставляють і на стіни вішають безграмотну писанину?

Та хіба тільки це? На вулицях Львова можна прочитати, що «проіздиться» прийом. «поздоровівих» телеграм і що ларьок утильсировини по вул. Солодовій, № 3 приймає брухт та мукулатуру...

Чи не час уже подібні вивіски здати до цього ларька на «мукулатуру», а Львівській міськраді зарахувати в штат школяра середнього віку, щоб контролював, що дорослі дяді на склі пишуть та на стіни вішають?

Дружке Перче!

БУФЕТ

Чого, на твою думку, невистачає світлу, простору, з гарними картинами та зручними диванами і чайними станційними, да ж, буфету, де пасажир міг би з'сти бутерброда чи выпити пляшку лимонаду? Але, як виявляється, він існує наперекір роздільній, Одеської залізниці, с. Але, від пасажирського руху, і на шкоду обслуговуванню начальника станції Роздільний, пасажирського начальника станції пасажирів, лізниці, від читай листа на ім'я начальника станції Роздільної, пасажирів. Т. Лещенка, від начальника станції пасажирського руху Одеської залізниці, від начальника станції пасажирського руху, і на шкоду обслуговуванню пасажирів. Бач, Перче, до чого дописався начальник служби! Він пише: «Всупереч забороні... вами допущено розміщення буфету в новому залі для чекання на шкоду обслуговуванню пасажирів». Тепер ми вже не здивуємося, коли т. Донець напиші нам, що і він, і окрім на станції теж «допущені» нами «на шкоду» культурно-мистецтвенні, і пакети, і окрім на станції теж «допущені» нами «на шкоду» пасажирів.

Ст. Роздільна, Одеської залізниці.

I. БОЧАРОВ.

Може, захочеш повчитися безпеки, то паняй у місто Лубни, а там зайди до учбово-виробничого підприємства товарами сліпих. У 1956 році це підприємство одержало чесальну машину для вірьовочного цеху. Машини ще досі не встановили. А наслідки такі: готову вірьовку в усі кінці посилають, а її назад, як брак, повертають.

На початку минулого року купили другу чесальну машину, за яку заплатили 65 тисяч крб. Ця машина лежить на складі. А цех валилок, не маючи добровільної шерсті, теж успішно брак дає.

Одержані свердливий верстат, і він на кладовище механізмів потрапив.

Чесонув би ти, Перче, мітлою діректора учбово-виробничого підприємства т. Рибалку І. П. може, після цього він згадає про чесальні машини.

I. КОВИЛЬ.

Полтавська область.

І. ЗАЙЦЕВ,
голова колгоспу ім. Горького.

С. ЗАГОРСЬКИЙ,
секретар парторганізації.

Ровенський район на Ровенщині.

ПЛУГ І БОРОНА

На полі Плуг огріхів наробив
Та ще й почав на Борону кричати:
— Хоч би загладила...
Дивись, які лоби!
Ти ззаду йшла. Ти — винувата!

ЗА ВОЗОМ...

Рябко за возом біг у поле
І раптом — ой, у боці коле!..
Лягти б, та жаль коня до сліз:
— Ну, як він сам тягтиме віз?

В. САБАДАШ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (374) (на українському языке).

Підписано до друку 25. I. 1958 р.

Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 03594.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 276. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Свою чергову телепередачу Перець веде із Харкова. Перед вами на екрані тритомна деталі, зроблена на Харківському заводі № 2 «Укрголовпромашдеталь». У виготовленні цієї деталі взяли участь колишній головний інженер заводу Шевченко і понад 2600 чоловік різних спеціальностей.

Історія цієї деталі така. 26 листопада 1956 р. Шевченко перестав виконувати обов'язки головного інженера. Його зняли з роботи за незабезпечення технічного керівництва заводом і перевели на рядову роботу. І тут на Шевченка нашло. Озброївшись мазницею і квачем, він почав мазати дьогтем ворота заводу і всіх його організацій. За рік Шевченко написав 66 скарг до різних установ та організацій. На перевірку цих скарг різні комісії лише за 9 місяців витратили (за неповними підрахунками) 2600 робочих людино-днів. Бували дні, коли на завод на зміну двом комісіям, що перевіряли Шевченкові скарги, приходили три нових.

Три грубезні томи, які ви бачите на екрані, є річним підсумком невтомної творчої діяльності інженера Шевченка. Тут підшито всю його писанину й акти перевірки цієї писанини, які неодмінно закінчуються словами: «Факти, викладені в заяві, не підтвердились».

А Шевченко почав уже четвертий том. Правду кажуть люди, що мухи та комарі кусають до пори, а для лихой людини нема ні пори, ні години.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов до редакції, писалося про незаконні дії завідуваного молочним пунктом радгоспу «Краснопуцький» (на Ворошиловградщині) Ошкадері С. Г.

Факти при розслідуванні ствердились.

Вироком народного суду Ошкадерію С. Г. застежено до одного року ув'язнення.

★ Мешканці районного центра Широке (Дніпропетровська область) поскаржилися Перецові на працівника Широківського райвиконкому Скибу Г. А., який зловживав службовим становищем.

Як повідомив прокурор Широківського району, народний суд засудив Скибу Г. А. до 3-х років позбавлення волі.

★ Редакція одержала відомості про зловживання в Чорноминському дитбудинку.

При перевірці факти ствердились.

На казом Вінницького облВНО директора дитбудинку Городецького, бухгалтера Богуцьку та комірника Гендельмана з роботи знято.

★ Редакція одержала листа про те, що на Дарницькому м'ясокомбінаті розкрадають державне майно.

Начальник слідчого відділу прокуратури м. Києва т. Яковлев повідомив редакцію, що за розкрадання державного і громадського майна колишнього заготувача Зубарєва І. А. засуджено до 12 років позбавлення волі.

★ Голова колгоспу ім. Чапаєва (Васильківський район) Руденко зловживав своїм становищем, грубо поводився з колгоспниками. Про це писалося в листі до редакції.

Як повідомив секретар Київського обкому КП України т. Гаркуша, наведені в листі факти ствердились. Руденка з посади голови колгоспу знято, а матеріали на нього передано слідчим органам.

США збираються вступати до
багдадського пакту. (3 газет).

